

Sanchis i Ribó, contra la tanca i el mur

Les nits electorals, Rita Barberà les viu amb una passió que ridiculitza la que exhibien els assidus a l'extinta *ruta del bakalao*. Amb veu molt profunda i eufòria evident, l'alcaldesa de València repassa, barri per barri –i n'hi ha 87–, els espectaculars resultats del seu partit.

Amb un 57,45% dels vots a favor seu, l'hegemonia del PP va tornar a resultar incontestable l'any 2007. On va obtenir menys suport, al barri de Favara, el 45% de les paperetes duien la gavina impresa. La mitjana de la següent formació més votada, el PSPV-PSOE, no arribava al 35%, tot i la integració del Bloc Nacionalista Valencià a la seua llista. Esquerra Unida, l'altre partit amb aspiracions reals d'accedir a la Casa Gran, va restar-ne fora per primera vegada des del 1979. El 2007, de fet, s'estrenava un bipartidisme que contravenia el curs de la història: dues dècades abans, el 1987, cinc partits van aconseguir-hi representació, i tots van superar el 8% dels sufragis.

N'hi ha prou d'ultrapassar el 5%, però, per a accedir a l'hemicicle municipal, i bé que ho saben Esquerra Unida i la coalició Compromís, que enguany aspiren a convertir l'etapa 2007-2011 en un mer parèntesi. Ho tenen a l'abast, atès que el previsible desgast dels socialistes –que al cap i casal van tocar fons l'any 1995, quan, en un altre moment molt complicat per al PSOE, van quedar-se en un minso 24%– els fa pensar que tots dos esgarraparan electors a Joan Calabuig, el sisè alcaldable diferent que presenten els del puny i la rosa des que l'any 1991 Barberà va foragitar-los del poder. Un per convocatòria, vaja.

Esquerra Unida –un 4,87% el 2007– i Compromís –amb preponderància del Bloc, que en solitari s'ha mogut entre el 0,95% del 1995 i el 3,27% del 1999– presenten dos ex-companys com a candidats. Es tracta d'Amadeu Sanchis Labiós i de Joan Ribó i Canut, respectivament. Tots dos van coincidir al Partit Comunista del País Valencià, de què el segon va arribar a ser secretari general entre els anys 1993 i 1997, i a Esquerra Unida, de què Ribó també fou coordinador ge-

Amadeu Sanchis

PRATS I CAMPS

Joan Ribó

PRATS I CAMPS/ARXIU

L'any 2007, l'Ajuntament de València va estrenar bipartidisme. El 2011, Esquerra Unida i la coalició Compromís tenen opcions de capgirar la tendència. Amadeu Sanchis i Joan Ribó –candidats respectius, abans companys i ara competidors a les urnes– poden esgarrapar vots als socialistes. Tot seguit ens expliquen amb quin programa.

neral del 1997 al 2003. L'esmicolament del Compromís pel País Valencià –amb l'expulsió de Glòria Marcos, que era síndica a les Corts, i l'eixida immediata d'EUPV– va significar també l'adéu de destacats membres d'aquesta formació. Ribó en fou el més destacat, però també van demanar-ne la baixa aquells qui avui integren Iniciativa del Poble Valencià, l'altra branca de l'actual Compromís, on també hi ha Esquerra Ecologista.

El repte de l'ocupació. El leitmotiv de la campanya d'EUPV és la creació d'ocupació. Ho explica Sanchis, per a qui “l'administració pot resoldre una part dels problemes derivats de la crisi que travessem”. Proposa el retorn a la gestió pública dels serveis ara privatitzats, entre els quals “el de neteja o la Fundació Esportiva Municipal”. “Només caldria aplicar el pacte local per l'economia i l'ocupació que va idear el nostre regidor Antonio Montalbán i que fou aprovat pel consistori el 2005”, diu Sanchis, que també demana un impuls de la llei de dependència com a generadora de feina.

Els impostos no restarien al marge de la seua acció de govern. El cap de llista d'Esquerra Unida proposa un nou model de finançament i una apujada de les taxes que inclouria “recuperar l'impost d'activitats econòmiques (IAE) i aplicar-ne un d'especial per a les grans superfícies comercials”.

Paral·lelament, Sanchis anhela la reconversió dels centres de dia en espais globals que ajuden molt més els majors i també els dependents, a més de l'adaptació del programa Menjar a Casa a un programa més ampli d'assistència permanent. Una altra font d'obtenció de recursos, per a Esquerra Unida és la rescissió del contracte de la fórmula 1. N'hi ha cinc edicions compromeses, encara.

Sobre les actuacions urbanístiques, Sanchis troba que “no és l'hora de redactar un nou pla general [l'actual, té més de vint anys], sinó de protegir l'horta que ha sobreviscut i d'aturar el creixement de la ciutat, ni que la Universitat Politècnica demane d'eixamplar el campus. És prioritari dotar d'equipaments els barris que no en tenen i fer de la dàrsena interior del port una zona d'oci cultural i esportiu, per comptes de copiar el Maremàgnum de Barcelona, com vol Barberà”. Quant a “la principal obra pública que es farà en decenni” a València, l'execució del

Amadeu Sanchis: “Per coherència, no signaré la ILP de Compromís. No vull el concert escolar”

Parc Central, Sanchis demana que hi participen les tres administracions i que no es construesquen les quatre torres previstes, “amb les quals, per a guanyar una plus-vàlua, hem perdut molta zona verda prevista en principi”.

EUPV “reforçaria el servei d'autobusos i reconverteria la futura línia 2 del metro en un tramvia”, afegeix Sanchis, que és igualment crític amb la privatització del servei del metro que propugna el

Joan Ribó: “El comunisme clàssic no sap donar resposta a segons quines qüestions”

PP. En el terreny de la llengua, desitja un “compromís absolut amb Acció Cultural del País Valencià i la resta d'entitats valencianistes” i assegura que, en cas de ser regidor, farà totes les seues intervencions “en valencià”. “I vigilarem que la burocràcia interna de l'ajuntament també siga en valencià, i que el parlen els funcionaris que atenen el públic, perquè no pot ser que encara n'hi haja que se senten com el tio Canya”, en referència a la coneguda cançó d'Al Tall. Sanchis fa saber, finalment, que també ha adquirit el “compromís” de fer efectives les demandes de la iniciativa Govern Obert, un grup de ciutadans valencians que reclama una política més oberta i participativa. Ell proposa de començar per la retransmissió dels plenis i per la gestió pública de la Televisió Municipal de València, ara com ara en mans privades.

Una València verda. El signe distintiu de la candidatura de Compromís és, sens dubte, l'ecologisme. Joan Ribó hi afegeix “el valencianisme i el progressisme”, però és de polítiques verdes, que

parla amb més ímpetu. Afirmar que “la relocalització que proclama l'ecologisme lliga de ple amb el valencianisme, que vetlla per la defensa dels nostres valors”, a diferència del marxisme, “que en aquest sentit genera més contradiccions”.

Entre els ítems de la seua campanya hi haurà “el reclam d'un canvi de mobilitat a la ciutat, la recerca de llocs de feina verds i anteposar la rehabilitació a la construcció”. En aquest àmbit, Ribó vol “activar els 56.000 pisos buits, tot introduint-hi vectors de fiscalitat”. Un altre punt estrella de Compromís és la defensa d'uns serveis públics de qualitat, com ho demostra la iniciativa legislativa popular (ILP) que promouen per a garantir l'escolaritat gratuïta dels xiquets de 0 a 3 anys. A València només hi tenen accés el 2% dels menors de 3 anys.

Joan Ribó proposa també “una manera de governar molt més participativa, en què passen coses com a Sevilla, on els pressupostos participatius han afavorit l'ús de la bicicleta: més de 80.000 persones circulen cada dia pels 77 quilòmetres de carrils bici de què consta la ciutat, que ha reduït l'espai dedicat als cotxes”. “No pot ser –continua Ribó– que només set persones hagen decidit el disseny del Parc Central. Elx [governat pel PSPV-PSOE i Iniciativa] és un altre bon exemple de participació ciutadana”.

Entre les mesures concretes de foment de l'ecologia hi ha “la conversió temporal dels PAI en horts ciutadans, com s'esdevé a Londres o com ja passa a Altea (Marina Baixa)”. Ribó també es mostra descontent amb la retirada del recurs socialista per la requalificació del vell Mestalla, que encara considera “una operació especulativa”, tot i els avenços que branda el PSPV. Compromís aposta perquè el Nou Mestalla, que té les obres aturades des d'ara fa dos anys, “passe a ser de propietat municipal, i que aculla els partits no sols del València, sinó també els del Llevant”.

Una font de recursos que proposa Compromís és l'estalvi eficient en despeses com ara l'enllumenat públic –“superem de molt la mitjana alemanya o francesa”– o la pavimentació de les grans vies, que ja ha començat i que ha requerit una inversió de quatre milions d'euros. “Amb aquests diners –explica Ribó– podríem haver canviat el sistema d'aigua calenta dels polisportius de la ciutat, que és més urgent.” Un altre capítol d'estalvi

seria “no canviar tant les flors” del pont del mateix nom i investigar els comptes de les fundacions de titularitat municipal. Compromís apujaria els impostos als qui tenen pisos buits i no els lloguen, i també als posseïdors de vehicles tot terreny. Rebaixarien les taxes als híbrids i als elèctrics, i restringirien l'ús del cotxe per Ciutat Vella a residents i treballadors.

Ex-companys. Siga com siga, s'acosta una campanya electoral tensa. Sanchis diu que no pensa signar la ILP, perquè és “poc innovadora, ja que nosaltres ja fa temps que ho demanem, això” i perquè “cal ser coherent”. “A EUPV defensem una educació de qualitat a totes les edats i no volem el concert escolar, com alguns altres”, afirma, un fet que estén als grans esdeveniments: “No hem donat suport a cap dels que hi ha hagut, no com el Bloc, que mai no s'hi ha oposat.” De Ribó, Sanchis recorda que, “qui el coneix, encara el relaciona amb EUPV, cosa que ens pot beneficiar”. “Ara bé, jo li demanaria si ha canviat d'ideologia, perquè ha passat de liderar el PCPV a liderar una coalició en què el principal partit és soci de CiU. A mi em costaria molt, fer això”.

“Qui no es mou, és un tros de pedra”, contesta Ribó. “Òbviament, no sóc del Bloc, però, sense ser-ho, el 2003 i el 2007 vaig defensar sense embuts que hi anàrem coalitzats”, afegeix. “Amb tot, és clar que he canviat: he accentuat allò que té a veure amb l'ecologisme i ho he equiparat a allò relacionat amb el moviment obrer, que abans prevalia dins meu. L'última ocupació que vaig tenir a EUPV va ser la de responsable de Medi Ambient d'IU. Cada cop m'identifique més amb l'ecologisme i menys amb el comunisme clàssic, que no sap donar resposta a segons quines qüestions. En realitat, el comunisme espanyol, no m'agrada gens, però continue essent marxista.”

Ribó, que diu que ja no l'identifiquen amb EUPV —“la gent que ens vota, ja està prou informada”—, recorda que “tenim molta feina feta, som al carrer des del setembre, vam ser la primera candidatura a eixir-hi”. L'objectiu, reconeix, és “el 15% dels votants que arribà a tenir EUPV a València el 1995” i, en general, “aquells que tinguen inquietuds valencianistes i ecologistes”.

Victor Maceda

Jaume Font

Esclat regionalista a les Balears

Jaume Font crea la Lliga Regionalista Balear i remou tota la política illenca, quan manquen tres mesos per a les eleccions.

Jaume Font, portaveu del PP al Consell de Mallorca fins a la tardor passada i diputat al Parlament, va dimitir tots els càrrecs institucionals i va deixar el partit. Anunciava la decisió el dijous dia 3 de febrer en una conferència de premsa multitudinària. L'endemà, divendres, formalitzava davant notari la creació de la Lliga Regionalista Balear. Dissabte tots els mitjans de comunicació anunciaven la creació del nou partit. El terratrèmol feia trontollar la política illenca. Des d'Unió Mallorca tot d'una s'obriren les portes a una possible coalició amb el partit de Font per a concórrer plegats a les eleccions del dia 22 de maig.

Font. Jaume Font i Barceló (sa Pobla, 1961) és un polític populista molt veterà. Té 49 anys i ja en fa 27 que duu a terme activitat política. De ben jove entrà a militar a Convergència